

OLGA ȘIMON

cl. a XI-a, LT „Gaudeamus”, mun. Chișinău

Poduri și visuri...

Nu mai exist

[...] Am 19 ani și iată-mă cu bagajele gata să plec la Paris la mătușile mele. Acolo aveam de gând să intru la Conservator și paralel să dau lecții de vioară sau de solfegiu. Îmi amintesc cum eram și îmi e dezgustătoare și acum persoana mea. Eram absolut lipsit de sens. Nu-mi era nici frică și nici nu mă bucuram tare. O apatie și o indiferență cronică.

M-am urcat în tren, sărutând-o pe mama printre potopul de lacrimi. Mă ruga să-i scriu cât mai des. Am strâns mâna rece a tatălui meu, care m-a privit atent și a tăcut. Știam ce gândește, știam că ține la mine ca la ochii din cap, eu fiindu-i singurul copil. Tăcerea lui era mai expresivă decât un discurs întreg.

Mi-am găsit compartimentul și mi-am privit părinții prin geam. Mă priveau de parcă era pentru ultima dată. Ghinion – a devenit realitate. De-atunci, nu i-am mai văzut, și nici nu cred să-i mai văd vreodată...

Trenul a pornit și eu ședeam îngândurat lângă geam, fără să mă concentrez asupra a ceva concret. Câmpii infinite se perindau dincolo de geam și eu le priveam fără măcar să-mi scot paltonul, deși era cald și simțeam că transpir. Am stat așa nemișcat aproape jumătate de oră. Cutia în care era vioara o țineam în mâini. M-am gândit s-o pun în dulapul pentru bagaje și în fond să mă aranjez un pic, drumul care urma era lung. Mă gândeam să încep un alt volum de Schopenhauer, când am descoperit că pe cușeta vecină doarme o fată. Poate că nu mi-ar fi atras atenția și nu m-aș fi holbat atât de mult la ea, dacă nu ar fi fost îmbrăcată în haine albe de spital

(stăteam la Iași lângă unul și deseori vedeam în curte plimbându-se bolnavii, în haine albe, asemenea unor spirite rătăcite în lumea celor vii).

Poate, treceam pe lângă dânsa dacă nu ar fi fost desculță și atât de frumoasă. Dormea, iar eu m-am oprit în mijlocul compartimentului să o privesc. Era atât de inocentă. Cine e? De unde e? Desculță și atât de gingașă și... Vă rog să nu credeți că sunt un romantic sau un tip sentimental care la fiecă apăsare de soare începe a scrie ode și poeme. Eram indiferent. Dar înfățișarea acelei extraterestre de pe cușeta vecină m-a făcut atent deodată. În timp ce o analizez, deschise ochii simțindu-mi greutatea privirii.

Cum am început să vorbim și despre ce am vorbit nu țin minte. Dar știu că a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. La cei 17 ani ai săi a văzut atâtea încât mă simțeam inferior față de experiențele ei. Discutam atât de liber de parcă ne cunoșteam de o viață și vorbeam, vorbeam încontinuu până am ajuns s-o întreb de ce e în haine de spital, de ce e desculță. Aici a urmat o pauză. O pauză lungă pentru care mă simțeam vinovat și încercam cumva s-o repar, dar ea, ezitând, mi-a povestit totuși. Orfelinat, părinți adoptivi, relații instabile, o boală stranie, internarea în spital, pierderea parțială a memoriei, evadarea din spital, bani de la o prietenă, bilet, tren Iași-Paris. Nu știam, să o cred sau mă ține de... Dar am hotărât să aleg prima variantă, căci voiam s-o cred, voiam atât de tare să fie ceea ce spune: o ființă pură, mică, care are nevoie de protecție, care nu are pe nimeni în afară de mine.

Acum scriu și înțeleg cât de egoist suna, dar îmi plăcea să fie așa.

Dimineața i-am adus cafea și cornulețe și, în timp ce mânca, mi-a spus:

– Uite, ce zici dacă te fur? Nu mă privi așa. Știi că merg în nicăieri, și nimeni nu mă așteaptă. Hai să călătorim! Ai spus că nu-ți ajung impresii! Ai spus că vrei experiență! Hai să călătorim. Ai vioara cu tine, înseamnă că nu pierim de foame. Eu cânt un pic. Ce zici? Vreau la Frankfurt! sau hai la Roma... ce zici?

Nu știam ce să-i răspund. Eu? Să las acum totul și să mă pierd în valurile vieții? Eu? Un băiat dintr-o familie bună, care nici nu știe ce înseamnă să lucrezi? Să las toate planurile, toate ideile, totul și să plec acum cu ea?... De fapt, de ce nu... Așa a început cea mai fericită perioadă din viața mea. Cele mai fericite 7 luni...

Budapesta

Am ajuns obosiți, am găsit un mic hotel și am dormit o zi întreagă. Am găsit repede un magazin și am transformat fugara într-o domnișoară fină. I-am ales câteva rochii și pantofi. Ne-am plimbat pe strada Váci, inima orașului, am mâncat înghețată. Ne-am plimbat prin Pesta, apoi am trecut și în Buda, deși prima parte a orașului mi-a plăcut mai mult. I-a plăcut ei mai mult. Eu doar prindeam câte ceva din ea, iar ea, atât de fericită, era curioasă să vadă, să audă cât mai mult, asemenea unui copil nestâmpărat.

Am fost în cartierul evreilor și am stat sub salcia de metal. Visam în doi. Budapesta părea sumbră,

cu toate că străzile erau iluminate. Pe străzi alunecau memorii triste și destine distruse – am ajuns la Muzeul Terorii, fosta închisoare pe timpul fascismului. Am început să vorbim despre viața de după moarte și o vedeam atât de tristă încât am hotărât să părăsim cât mai repede acest cartier.

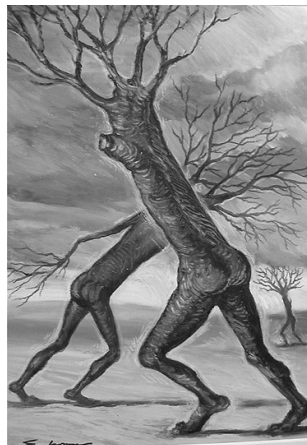
Am ajuns pe podul cu lanțuri Láncíd și acolo am sărutat-o pentru prima dată. Și dacă eu tremuram de parcă aș fi fost la examenul de absolvire, atunci ea și-a întors ușor capul ca să-i sărut buzele, de parcă nici nu conta. Sau poate nu conta pentru ea... Apoi am scos caietul meu de note, am rupt două foi. I-am dat și ei o foaie și ne-am scris dorințele lăsând foile să cadă în Dunăre, sperând că se vor îndeplini. Tot ce am scris a fost despre ea. Visam la ea, deși era alături și îmi era dor, deși încă nu plecaseră.

Bratislava

Înainte de a merge mai departe, am cântat toată ziua în gară, astfel făcând bani nu doar pentru bilete, dar și pentru o noapte într-un hotel din Bratislava, unde ne aflam. Iarăși o noapte fără de somn cu glume, râsete. Era mai palidă ca de obicei, mă gândeam că a obosit și încercam să-i spun că puțin somn nu i-ar strica, deși era atât de energică. Înțeleg acum că dorea să-mi arate că are multă energie, deși nu o avea... Spre dimineață a adormit pe umărul meu. Mă simțeam cel mai fericit, îi simțeam mirosul pielii și mă îmbăta. Iarăși o dimineață și cafea cu cornulețe.

Bratislava miroase a istorie. Toate orașele frumoase miros a istorie, dar această capitală ne-a dus în Evul Mediu. După micul dejun am vizitat ruinele castelului, unul dintre simbolurile Bratislavei. Aici Dunărea are altă culoare, alt caracter, devenind atât de străină Dunării din Budapesta. Prietena mea sărea sprintenă de pe o piatră pe alta, oprindu-se din când în când pe una, lipindu-se cu urechea „să ascult ce-mi zic ele”. Și întotdeauna îi spuneau ceva pietrele acelea. Spre amiază, obosiți, am stat într-o cafe-

nea, unde am încercat să interogăm chelnerița despre locurile frumoase ale Bratislavei. Astfel am ajuns la grădina zoologică, situată pe panta Carpaților Mici. Un parc imens cu o mulțime de animale exotice, pe care am avut ocazia să le văd doar în cărțile de zoologie. Ne uitam

Lupta contrariilor, Dorel Schor

la urșii polari care conviețuiau cu maimuțele africane, cu panda chinezi. Când hrănea o maimuță, micuța mea s-a întors spre mine și mi-a spus: „Știi, suntem și noi ca ei, fiecare după grațiile propriului destin”. De unde atâta pesimism? Mă gândeam că e prea matură pentru acei 17 ani ai ei. În fața castelului Bratislava ne-am oprit să cânt un pic. Am deschis cutia și de data aceasta însoțitoarea mea a rămas lângă mine și cânta romanțe, eu acompaniind-o. Păcat că lumea din Slovenia nu înțelege româna, căci mult prea frumoase mi s-au părut atunci acele romanțe. Se înserase de-a binelea și am hotărât să ne plimbăm prin orașul nocturn. O lună în Bratislava a trecut repede. Dar am decis că nu putem părăsi Bratislava fără să trecem cel puțin peste un pod. Nu știu ce avea ea cu podurile, dar m-am trezit stând pe Podul Apollo. Încă un pod. Și iarăși dorințe aruncate în apă.

Praga

Acest oraș se asocia întotdeauna cu ceva dulce. Țin minte cum îmi cumpăra mama tort, care se numea *Praga*, cred că de acolo vine această

asociație stranie. Mă ținea strâns de mână. Simțeam că o iubesc tot mai mult și mai mult. Era neobosită. Uite-ne deja în centrul acestui oraș, suntem în centrul istoric numit și *Staroměstské náměstí*. Înainte acest loc era o piață foarte mare, care s-a transformat apoi într-un simbol al Cehiei, unde se petreceau cele mai importante evenimente. Ne-am plimbat pe străzile pavate până am ajuns la ceasul astronomic. El arăta anul, luna, ora, minutele, secunde, chiar și semnele zodiacului. Am închiriat o cameră de la o doamnă în vârstă la periferia orașului. Doamna ne și gătea. Cazarea ne-a costat foarte puțin, de aceea am hotărât să stăm mai mult timp. Nu voi uita niciodată casa „Ginger și Fred”. Sunt două case înclinate, care parcă se țin una de alta și s-gata să se dărâme în câteva momente. Ai senzația că visezi sau că ai băut prea mult. Am cântat mai mult, lumea cehă e mai generoasă. Am ajuns pe strada „alchimiștilor”, care e doar magazine de bijuterii, i-am luat iubitei mele un inel. Mă gândeam să-i cer mâna. Doar un pic mai târziu. Ne cunoșteam numai de trei luni, dar o iubeam la nebunie și știam prea bine că ea e sensul vieții mele. Nu aș putea altfel. Și voi putea...

„Parcă e un oraș-jucărie a vreunui copil”, mi-a zis ea, furându-mi crema de pe prăjitură.

Am vizitat castelul din Praga, care este cel mai mare castel din lume. Am privit „Hamlet” la Teatrul Național și trebuia să-i traduc iubitei mele măcar unele versuri, căci nu înțelegea nimic în germană.

Am cumpărat bilete pentru Berlin și, cu două ore înainte de plecare, am vizitat Podul Carol. Acest pod e o capodoperă, prima piatră fiind pusă de însuși Carol al IV-lea, la 9 iulie 1357. Un băiat cânta la acordeon o melodie cunoscută. Am început să valsăm, simțindu-ne liberi ca păsările cerului. De data aceasta n-am aruncat hârtiuțe cu dorințe, căci întârziam la gară.

(continuare în revista nr. 2)